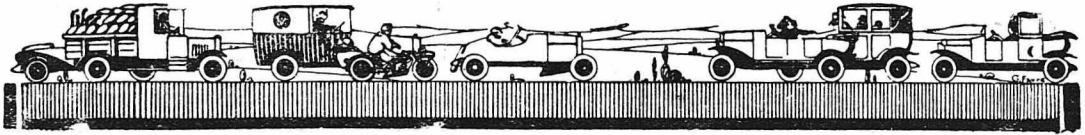

ΤΑ ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΛΥΟ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΕΣ ΠΟΥ ΠΕΖΟΠΟΡΟΥΣΑΝ ΕΠΙ ΗΜΕΡΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΝΕ ΝΑ ΔΙΟΡΙΣΤΟΥΝ !..

Οι Καρπηνσιώτες πού διασχίζουν πεζοί την Παλιά Ελλάδα και τη Μακεδονία !.. Μια παράξενη εμφάνιση στη Γενική Διοίκηση Θεσσαλονίκης. Ή τρομερές γκλιτίσες... Μικραφρέτι και περιεργα θεάματα. Είκοσι ημέρες πεζοπορία ! Ή μυστηριώδης... άνεμη τής Ευρώπης ! Τι θέσεις ζητούσαν. Ειδικές στον... βούρδουλα. Πώς οικονομήθηκαν κ.τ.λ.

Τώρα, με την ευκαιρία πού στέλλεται στην Μακεδονία ο κ. Μιχαλακόπουλος, ως Υπατος Αρμοστής, άς διηγηθούμε ένα νόστιμο επεισόδιο πού έγινε στα 1921 στη Θεσσαλονίκη, όταν ανέλαβε την Γενική Διοίκηση Μακεδονίας, ως ύπουργός, ο πολιτευτής Αιτωλοακαρνανίας κ. Γεώργ. Αλεξανδρόπουλος.

Δέν είχαν περάσει πολλές ημέρες από την εγκαθίδρισή του, όταν μιά ημέρα εγγέμισεν ο διάδοχος της Γενικής Διοικήσεως από φρονίτες, τσαρούχια και μανικιοκάτια !

Δυό άσθμαίνοντες από τόν δρόμο και κάθιδροι Ρουμελιώτες, με όλες τις φουτανέλλες, τά σελάχια, τις παροικιότητες των και τά παροσάκκουλά των, κατασκέπαστοι από σκόνη και με κάτι υψηλές αγγλιτίσες στά χέρια τους, πού φαινότουσαν σαν κοντιάρια από σημαίες, έφτασαν δρομαίως και ζητούσαν να μπουν μέσα στο γραφείο τού Γενικού Διοικητού.

- Πού εινε, ούδέ, ού 'Αλεξαντράκς ;
- Ποίος 'Αλεξανδράκης ;
- Ού κύρ 'Υπουργός ;
- Μέσα εινε.
- Στάκο μιά στιγμιόθια νά περάσω !
- Ο κλητήρας θέληξε να τους έμποδισή.
- Ο κ. 'Υπουργός δέν δέχεται.
- Πώς έκαμε λέει ; Ού κύρ 'Αλεξαντράκς δέ μάς δέχεται ;

Πέστου ! ε μπαστε ημεζί !
- Όποιοι και άν είσθε ο κ. 'Υπουργός δέν δέχεται.
- Ούρε τσακίς από 'κει, ζυγίγ' πού θά μάς πής δέν δέχεται !.. Είκοσι μέρες δρόμο κάμαμε για νά ρθούμε να τόν δοίμε !..

Και ρίχτηκαν, κ' άρχισαν να σπρώχνουν την πόρτα με τις πλάτες των, γιατί δέν ήξεραν να την άνοιξουν με τό πόλολο.

Ο κλητήρας θέλησε να τους συγκατηρήσει "Έτρεξαν κ' άλλοι κλητήρες, με εϊ Ρουμελιώτες ήσαν άράνταχοι σαν βράχοι. Ένα σούσουρο έγινε τότε εκεί και πεταχτήκαν οι ύπάλληλοι και ή δακτυλογράφος από τά γραφεία τρομαγμένοι κ' άνήσυχτοι.

Ο Γενικός Διοικητής πού άκουσε τόν άλαλαγμό εκείνο και ή φασαρία, βγήκε στη πόρτα, για νά ιδή τι συμβαίνει άπ δέω από τά γραφεία του.

Κύρ 'Αλεξανδράκη, τού φώναξε τότε ένας από τούς Ρουμελιώτες, στεφοφυγίζοντας τη γκλιτίσα του για νά μη τολμάη να τόν πλησιάση κανείς. στάσου μιά στιγμιή να τούς διορθώσω τούτους κ' έφτασα !..

Τη έπεμβάσει τού 'Υπουργού Γενικού Διοικητού, κατέπαυσε ή... μάχη και ένώ οι κλητήρες απομάκρυναν τόν κόσμο, οι δυό Ρουμελιώτες μπήκαν στο ιδιαίτερο γραφείο τού Γενικού Διοικητού, κρατώντας τις μακρούς γκλιτίσες τους, σαν δόρατα Ρωμαϊκά, φυσώντας και ξεφυσώντας άγρια.

Κύρ 'Αλεξαντράκη, ειλιν τέλος στον Γενικό Διοικητή, είκοσι μέρες πεπατούμε να σέ βρούμε.

Και τού διηγηθήκαν πώς κίνησαν... πέροι από τό Καρπηνήσι, και πώς διέσχισαν όλη την Δυτική Ελλάδα και τη Μακεδονία για νά φτάσουν στη Θεσσαλονίκη !..

Είπαμε κ' έμεις, τώρα πού έχουμε δικό μας άνθρωπο στα πράγματα, άς πάμε να μπαλοθούμε χαμμάδι θέσι, κατέληξαν σαν να διηγούντο τό φυσικότερο πράγμα τού κόσμου.

- Καθήστε, τούς ειπε ο κ. 'Αλεξανδρόπουλος.

Έκείνοι κυτάχτηκαν παράξενα. Πού να καθήσουν ; Κατακαγής ;..

- Καθήστε εκεί στους καναπέδες, τούς ξαναπε ο Γεν. Διοικητής. Πλησίασαν τότε στους καναπέδες δειλιά-δειλιά, με κάτι πάλι δέν τολμούσαν να κάτσουν, σαν να είχαν βελόνες τά καθίσματα. Έπι τέλους όμως κάθισαν άλαφρού-άλαφρού, σαν να φοβόντουσαν μη σπάσουν τ' αυγά !

- Μά γιατί δέν κάθισθε καλά ; τούς ρώτησε ο κ. 'Αλεξανδρόπουλος.
- Τι να καθήσουμε κύρ 'Αλεξαντράκη, πού έν' ο έμος χαλασμένος !.. ειλαν αυτοί έννοούντες τόν καναπέ !

- Δέν εινε χαλασμένος.
- Άμ τότε γιατί βουλιάζει, σαν δέν εινε χαλασμένος ;

- Έχουμε σούστες για νά κάθεται ο κόσμος μαλακά...
- Μπά !.. Ρε τό διάλολο !..

Και πάλιν ήμας καθήσαν και δέν κάθισαν. Δέν είχαν έπιπλοσύνη στο διαβολοπέπλο εκείνο πού βουλιάζε πίσω τους !.. Άλλά και δέν μπορούσαν να καθήσουν, γιατί ήθελαν να δούν και να έτεξεργασθούν τά διάφορα άντικείμενα και είδη γραφείου πού ήσαν έκει, καλάμια, άνθροδοχεία, πρέσ-παιπέ κ.τ.λ.

- Κύττα ! Κύττα ! τι έχει ού 'Αλεξαντράκς !
- Κύττα μαραφέτια !
- Και τι εινε τούτο κύρ 'Αλεξαντράκη, άνεμη ;
- Και δείχναν τόν άνεμιστήρα.
- Άνεμιστήρ !
- Και τι διάξετε δώ μέσα ; Γνώματα ;..
- Αυτό φέρνει άέρα όταν κάνει ζέστη. Για τούτο λέγεται άνεμιστήρ.

Οι δυό βουνοίσι δέν κατέλαβον καλά.

- Άνέμη και μιστήρι. Σατανικά πράγματα... άπ' την Ευρώπη !.. Έπι τέλους άφού έθαύμισαν και έξέστισαν και ειλαν τά δικά τους, καθήσαν και δέν μιλούσαν.

- Και ποιά άνάγκη σάς έφερε εδώ, ορε παιδιά ; ρώτησε ο 'Αλεξανδρόπουλος.

- Ε, είπαμε, σαν έχουμε στη Θεσσαλονίκη έναν δικό μας άνθρωπο, δικό μας ύπουργό, άς πάμε και μεϊ για χαμμάδι θέσι !.. Και να... καλώς μάς δέχτηκες !..

- Κρι αν τι θέσι θέλετε, μωρέ παιδιά ;
- Ε κιαμιά θέσι, να βγάλομε και μεϊ ψηφί.
- Μά τι ύπηρεσία θά μπορούσατε να κάμετε έσεις εδώ ;

- Νά, έγώ θά ήμουν καλός για άπνυμόσο. Να βαράω βοηδόουλι και να τρίζουνε τά τζάμια !..

- Και έγώ, ειπε ο άλλος, θά ήμουν καλός για Οικονομικός Έφορος ή για Ταμίας Για τις φορογίες είμαι μανα. Μπορεί να κρυφτή γιδή ή γελιά από μένανε ;

Ο κ. 'Αλεξανδρόπουλος, ο οποίος ήταν άνθρώπος σφόδρα και λογικός και δικαίος πολύ, και μάλιστα για τά προσόντα του αυτά, άφισε αληθιμότητο έποχή στη Μακεδονία, ούτε γέλασε, ούτε έθώμισε, με τις απατηθείς αυτες τών δυό βουνοίσιον Ρουμελιωτών. Γ' αυτό και τούς άπάντησε με ψηφιαμία :

- Μά σεϊ δέν έζορε γράμματα, μωρέ παιδιά !
- Γράμματα ; Τι να κάνουμε κύρ 'Αλεξαντράκη ;
- Έμεις διορισμό θέλομε. Μιά πού ήρθαμε στα πράματα ά ; δοίμε και μεϊς Κυρίον πρόσωπο !..

- Και έπι τέλους, συνελέθησε ο άλλος, τι τά θέλομε τά γράμματα ; Μήπως ζητήσαμε να γίνουμε δασκάλοι !..

Σέ λίγες μέρες, ο παρ' όλίγον... κύριος Οικονομικός Έφορος Θεσσαλονίκης, διορίζονταν... φίλακος σέ και άνασκαφές άρχαιοτήτων, στη Χαλκιδική, ο δέ έπίδοσης άπνυμόσο, έπολοποτειτο ώς... κλητήρας, σέ κάποιο γραφείο περιθάλμωσο πού ήταν στό ύπόγεια τού διοικητηρίου !..

Έτσι οικονομήθηκαν οι δυό άφελεις Ρουμελιώτες, πού έκαμαν πεζή ήμερών δρόμο για νά διοριστούν μιά κ' ήθησαν στά πράματα !..
ΜΑΚΕΔΟΝΣ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤ' ΑΛΛΙΓΚΡ

Ή κ. ντ' Αλλίγκρ ήταν όνομαστή για τη λιτότητα τών γευμάτων πού παρέθετε στο μέγρο της και για την κακογλώσσά πού έπικρατούσε μεταξύ τών συνδαιτημιών της.

- Εινε αλήθεια ότι όταν δειπνάτε στής ντ' Αλλίγκρ κοιτισμοπέυετε όλο τόν κόσμο με τας τακτικότερους συνδαιτημιόνας τής κ. ντ' Αλλίγκρ.

- Τι να κάνουμε ! άπάντησαν αυτοί. Μιά και δέν μάς δίνουν να τρώμε, άναγκαζόμεθα να γλωσσιστρώμε τούς άλλους, για νά έσχαίμε κάπως την πείνα μας !..

